

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Aleny Jedličkové v právní věci žalobce : **3 E Praha Engineering, a.s.**, IČO: 00169277, se sídlem Praha 7, U Uranie 954/18, zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opatovická 1659/4, proti žalované : **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **zadostiučinění za nemajetkovou újmu**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. září 2016, č.j. 43 C 79/2015 - 217,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku I. **m ě n í** tak, že se konstatuje, že jednáním Mgr. Petra Polanského, soudního exekutora Exekutorského úřadu Liberec učiněným dne 23.9.2014, kterým bylo pokračováno v provádění exekuce vedené proti žalobci pod sp.zn. 131 EX 1/14 přesto, že výkon této exekuce byl odložen pravomocným rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 7, č.j. 148 EXE 589/2014-31 ze dne 7.4.2014, *o kterém byl soudní exekutor prokazatelně informován*, došlo k nesprávnému úřednímu postupu dle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., kterým bylo porušeno základní právo žalobce na ochranu dobré pověsti a soukromí, garantované čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, základní právo žalobce na ochranu vlastnictví, garantované čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, základní právo žalobce na soudní a jinou právní ochranu, garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a základní právo žalobce na to, aby státní moc byla vykonávána jen v případech a mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví, garantované čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

- II.** Rozsudek soudu I. stupně se v napadených zamítavých výrocích II. a III. o věci samé **p o t v r z u j e .**
- III.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku **49.368,- Kč** do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Boučka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Výše uvedeným rozsudkem soud I. stupně zčásti vyhověl žalobě, když ve výroku I. konstatoval, že jednáním Mgr. Petra Polanského, soudního exekutora Exekutorského úřadu Liberec učiněným dne 23.9.2014, kterým bylo pokračováno v provádění exekuce vedené proti žalobci pod sp.zn. 131 EX 1/14 přesto, že výkon této exekuce byl odložen pravomocným rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 148 EXE 589/2014-31 ze dne 7.4.2014, došlo k nesprávnému úřednímu postupu dle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., kterým bylo porušeno základní právo žalobce na ochranu dobré pověsti a soukromí, garantované čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, základní právo žalobce na ochranu vlastnictví, garantované čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, základní právo žalobce na soudní a jinou právní ochranu, garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a základní právo žalobce na to, aby státní moc byla vykonávána jen v případech a mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví, garantované čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Výrokem II. zamítl žalobu v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 800.000,- Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši z této částky, jdoucím od 5.9.2015 do zaplacení.

Výrokem III. zamítl žalobu v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost písemně se omluvit žalobci doporučeným, datovaným, oprávněnou úřední osobou podepsaným a otiskem úředního razítka opatřeným dopisem tohoto znění: „Omluva obchodní společnosti 3 E Praha Engineering, a.s., IČ 00169277: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti se Vám omlouvá za excesivní postup Mgr. Petra Polanského, soudního exekutora Exekutorského úřadu Liberec dne 23.9.2014, kterým byla provedena neoprávněná exekuce pod sp.zn. 131 EX 1/14 proti Vaší obchodní společnosti 3 E Praha Engineering, a.s. přesto, že výkon této exekuce byl odložen pravomocným rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 148 EXE 589/2014-31 ze dne 7.4.2014, o kterém byl soudní exekutor prokazatelně informován, čímž bylo porušeno základní právo Vaší obchodní společnosti 3 E Praha Engineering, a.s. na ochranu dobré pověsti a soukromí, garantované čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, základní právo na ochranu vlastnictví, garantované čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, základní právo na soudní a jinou právní ochranu, garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Vaše základní právo na to, aby státní moc byla vykonávána je v případech a mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví, garantované čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod”.

Výrokem IV. rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 33.275,- Kč, a to do 15ti dnů od právní moci rozsudku.

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu Mgr. Petra Polanského, soudního exekutora Exekutorského úřadu Liberec (dále jen „soudní exekutor“), spočívajícího v neoprávněně vedené a nezákonně provedené exekuci, neboť exekuce byla provedena, ačkoliv byl její výkon rozhodnutím soudu pravomocně odložen.

Žalobce dne 23.9.2014 zjistil, že má obstaveny všechny účty a tentýž den proběhl v sídle jeho firmy soupis veškerého majetku. Nadto byl protokol o úkonu soudního exekutora, který byl soudním exekutorem pořizovaný při tomto výkonu, vyhotoven tak, že postrádá základní náležitosti. Následně soudní exekutor ještě téhož dne kontaktoval telefonicky žalobce a po skončení výkonu odjel k soudu, kde až ze soudního spisu zjistil, že usnesení o odkladu exekuce bylo soudem opravdu vydáno a je pravomocné. Na základě této informace dal soudní exekutor příkaz k uvolnění účtů žalobce a kopii této zprávy zaslal na vědomí žalobci. Účty žalobce byly zablokovány do 24.9.2014. Žalobce tvrdil, že mu soudní exekutor způsobil svým jednáním finanční ztráty a újmu ve vztahu k jeho obchodním partnerům, jakož i bankovním institucím. Další újma mu byla údajně způsobena v rámci projednání žádosti u banky o prodloužení kontokorentního úvěru, který čerpal, a ocitl se také v rejstříku neplatičů. Jednáním soudního exekutora byla ohrožena jeho dobrá pověst a jméno, přičemž v jeho důsledku byl frustrován a byl v naprosté deziluzi z popsaného postupu. Dne 21.11.2014 vyhlásil Okresní soud Praha – západ rozsudek, jímž zrušil rozhodčí nález, který byl v dané exekuci exekučním titulem. Podáním ze dne 4.3.2015 uplatnil žalobce u žalované nárok na zadostiučinění nemajetkové újmy ve formě omluvy a peněžitého zadostiučinění ve výši 800.000,- Kč. Žalovaná však nárok žalobce v zákonné šestiměsíční lhůtě neprojednala. Žalobce proto uplatnil svůj nárok na konstatování porušení práva a omluvu, jakož i peněžité zadostiučinění ve výši 800.000,- Kč u soudu.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Nárok na náhradu škody, který u ní žalobce předběžně uplatnil, neshledala důvodným. Soudní exekutor podle ní při provádění exekuce nepochybil, neboť při samotném vydání exekučních příkazů a soupisu movitých věcí nečinil úkony směřující k provedení exekuce, nýbrž učinil toliko úkony zajišťující majetek povinného. Pochybení soudního exekutora v exekučním řízení nebylo shledáno ani Exekutorskou komorou ČR. K namítaným nesprávnostem protokolu o úkonu ze dne 23.9.2014 žalovaná konstatovala, že při jeho vyhotovení došlo k pochybení, za což byla soudnímu exekutorovi udělena výtka a za toto jednání se žalovaná žalobci omluvila. Podle žalované však tímto pochybením nevznikla žalobci žádná újma, kterou by bylo nutné odškodnit nad rámec vyslovené omluvy.

Soud I. stupně dospěl po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnost státu za žalobcem tvrzený nesprávný úřední postup spočívající ve vydání exekučních příkazů a v soupisu movitých věcí dne 23.9.2014 v sídle žalobce není dána, neboť odklad vykonatelnosti exekučního titulu nebrání soudnímu exekutorovi, aby činil kroky směřující k dohledání a zjištění majetku povinného. Naproti tomu shledal odpovědnost státu za žalobcem tvrzený nesprávný úřední postup spočívající v blokaci finančních prostředků na základě exekučního titulu, a to od 23.9.2014 do 24.9.2014. Tímto úkonem soudního exekutora byl totiž majetek žalobce již fakticky postižen, čímž žalobci vznikla jím tvrzená nemajetková újma spočívající v obavách a frustraci žalobce, který na blokaci účtů musel reagovat.

Soud I. stupně přihlédl současně k tomu, že újma vznikla právnické osobě, jejíž pociťování újmy (tj. obav a frustrace) je jiné povahy a kvality než v případě osoby fyzické, neboť předmětnou újmu zde zpravidla sdílí společně více osob, obdobně jako u žalobce.

Vzhledem k délce trvání nesprávného úředního postupu a povaze žalobcem utrpěné nemajetkové újmy, kterou zhodnotil jako nepatrnou, dovodil, že intenzitu nemajetkové újmy vzniklou tímto žalobci nelze hodnotit jinak, než jako malou až nepatrnou. Uvedený nesprávný úřední postup v řízení nemohl u žalobce navodit takový stav nejistoty, k jejíž kompenzaci by nepostačovalo konstatování porušení práva. Byť se jedná o výjimečnou formu nápravy nesprávného úředního postupu, soud I. stupně nabyt přesvědčení, že v posuzovaném případě je konstatování, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, adekvátní utrpěné újmě. Jelikož se tohoto konstatování jako formy odškodnění žalobci nedostalo od žalované v rámci předběžného projednání ani v průběhu řízení, soud I. stupně tak ve výroku I. učinil.

Vzhledem k tomu, že v daném případě soud I. stupně dovodil, že byly splněny všechny předpoklady, za kterých se odpovědnost státu za škodu realizuje pouze u druhého nesprávného úředního postupu soudního exekutora, tj. že soudní exekutor i přes pravomocné odložení výkonu rozhodnutí vydal exekuční příkazy příkázáním pohledávky z účtů žalobce a exekuční příkaz k provedení exekuce prodejem postižitelných movitých věcí žalobce, přičemž za přiměřenou formu zadostiučinění shledal konstatování porušení práva, žalobu ohledně částky 800.000,- Kč včetně požadovaného úroku z prodlení zamítl. Současně zamítl i nárok žalobce na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy, neboť dovodil, že mu již byla poskytnuta soudním exekutorem v dopise ze dne 27.1.2015, a žalobci se omluvy dostalo od žalované i za pochybení při vyhotovení protokolu o úkonu, a to v rámci předběžného projednání nároku.

Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud I. stupně ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., když přiznal žalobci plnou náhradu nákladů řízení, neboť stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění záviselo na úvaze soudu.

Proti tomuto rozsudku, a to do všech jeho výroků, podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Namítl v něm, že výrok I. neobsahuje v žalobě uvedená slova „...o kterém byl soudní exekutor prokazatelně informován...“ (míněno o odložení výkonu exekuce), ačkoliv jde o zásadní okolnost pro určení míry zavinění a tedy i formy a výše zadostiučinění.

Dále namítl, že výrok II. rozsudku o nepřiznání peněžitého zadostiučinění vůbec neodpovídá způsobeným následkům ani míře zavinění. Soudní exekutor totiž v dané věci postupoval úmyslně a s vědomím, že mu bylo dvakrát soudem doručeno usnesení o odložení exekuce (podruhé s doložkou právní moci). V souvislosti s tímto žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 1586/09, z něhož vyplývá, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu by mělo plnit také preventivně-sankční funkci, přičemž podstatné je také zkoumat míru zavinění, tedy subjektivní stránku jednání na straně škůdce.

Žalobce rovněž namítl, že výrok III. o nepřiznání písemné omluvy je v rozporu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2357/2010, podle něhož by ve fungujícím právním státě měla být k dispozici vždy omluva jako první kompenzační prostředek, přičemž je na individuálním posouzení, zda vedle omluvy, tj. zároveň, bude konstatováno i porušení práva nebo poskytnuto zadostiučinění v penězích.

K výroku IV. namítl, že je v rozporu s ust. § 149 odst. 1 o.s.ř., neboť neobsahuje určení platebního místa. Současně uvedl, že není žádný důvod pro to, aby stát byl upřednostňován určením jiné než zákonné lhůty pro splnění povinnosti podle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

Žalovaná v písemném vyjádření k odvolání uvedla, že rozsudek soudu I. stupně je věcně správný a navrhla, aby byl odvolacím soudem potvrzen.

Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a o.s.ř. z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu I. stupně v celém jeho rozsahu, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a poté shledal odvolání žalobce zčásti důvodným.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 tohoto ustanovení právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle ustanovení § 31a odst. 1 téhož zákona, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce se podanou žalobou domáhal primárně písemné omluvy ve znění : „Omluva obchodní společnosti 3 E Praha Engineering, a.s., IČ 00169277: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti se Vám omlouvá za excesivní postup Mgr. Petra Polanského, soudního exekutora Exekutorského úřadu Liberec dne 23.9.2014, kterým byla provedena neoprávněná exekuce pod sp.zn. 131 EX 1/14 proti Vaší obchodní společnosti 3 E Praha Engineering, a.s. přesto, že výkon této exekuce byl odložen pravomocným rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 148 EXE 589/2014-31 ze dne 7.4.2014, o kterém byl soudní exekutor prokazatelně informován, čímž bylo porušeno základní právo Vaší obchodní společnosti 3 E Praha Engineering, a.s. na ochranu dobré pověsti a soukromí, garantované čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, základní právo na ochranu vlastnictví, garantované čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, základní právo na soudní a jinou právní ochranu, garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Vaše základní právo na to, aby státní moc byla vykonávána je v případech a mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví, garantované čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“, a dále pak peněžité náhrady imateriální újmy ve výši 800.000,- Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši jdoucím od 5.9.2015 do zaplacení, a teprve pro případ, že žalobci nebude přiznáno peněžité zadostiučinění, domáhal se konstatování porušení práva.

Soud I. stupně provedl ve věci dostatečné dokazování a z důkazů učinil odpovídající skutková zjištění, která nebyla odvolatelem v podaném odvolání zpochybněna, proto z těchto zjištění vycházel při svém rozhodování i odvolací soud.

Podle ust. § 54 odst. 4 exekučního řádu, je-li odložena vykonatelnost exekučního titulu, exekutor nebo exekuční soud odloží provedení exekuce do doby pravomocného skončení řízení, ve kterém soud rozhoduje o odložení vykonatelnosti exekučního titulu.

Podle ust. § 54 odst. 3 exekučního řádu, odloží-li exekutor nebo exekuční soud exekuci na návrh povinného podle § 266 odst. 1 občanského soudního řádu, potom exekutor nebo exekuční soud uvede dobu, na kterou exekuci odkládá; po tuto dobu exekutor nečiní žádné úkony směřující k provedení exekuce. Po uplynutí doby odkladu exekutor i bez návrhu pokračuje v provedení exekuce.

Ze znění a zejména smyslu ust. § 54 exekučního řádu, jakož i ust. § 266 o.s.ř., vyplývá, že odklad exekuce musí znamenat okamžité přerušování všech úkonů směřujících k vynucení povinnosti povinného. Smyslem odkladu exekuce je totiž předcházení nepříznivým a často nevratným následkům pro povinného, způsobeným bezodkladným provedením exekuce. Jestliže proto platí, že exekutor pokračuje v provádění exekuce až po uplynutí doby stanovené v rozhodnutí o odložení exekuce, nelze to vyložit jinak, než že až do uplynutí této doby exekutor provádět exekuci nesmí. Z použitého pojmu „provedení“ je zřejmé, že nesmí činit žádné další faktické dílčí úkony, které by směřovaly k bezprostřednímu provedení exekuce. Byť lze v určitém ohledu poukázat v souvislosti s výše uvedeným závěrem např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 11 Kse 1/2009, jak to ostatně činí i žalobce v podaném odvolání, resp. v jeho doplnění, nelze přehlédnout, že v této srovnávané věci šlo o jinou skutkovou situaci, neboť zde již soudní exekutor dal pokyn k realizaci exekučního příkazu o přikázání pohledávky z účtu povinného, tedy k odepsání finančních prostředků z účtu povinného. Šlo již tedy o faktickou realizaci exekuce, nikoli, jako tomu bylo v daném případě, o pouhé vydání exekučních příkazů.

Odvolací soud se v projednávané věci ztotožňuje se soudem I. stupně (který zčásti koresponduje i s názorem žalobce), že v postupu soudního exekutora Mgr. Petra Polanského dne 23.9.2014 došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., spočívajícímu v tom, že soudní exekutor pokračoval v provádění exekuce vedené proti žalobci, přestože výkon předmětné exekuce byl odložen pravomocným usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 7.4.2014, č.j. 148 EXE 589/2014 – 31. Skutečnost, že provedení výkonu exekuce bylo odloženo (a to do pravomocného rozhodnutí Okresního soudu Praha – západ pod sp.zn. 7 C 50/2014 ve věci zrušení exekučního titulu v této věci), měla být soudnímu exekutorovi známa, neboť toto usnesení mu bylo prokazatelně doručeno do datové schránky dne 8.4.2014 a s vyznačenou doložkou právní moci pak znovu dne 24.4.2014. Bylo mu tedy doručeno předtím, než začal činit úkony směřující k provedení exekuce v podobě nejen blokace finančních prostředků na účtu žalobce, jak správně konstatoval soud I. stupně, ale (na rozdíl od úvahy soudu I. stupně) i v podobě soupisu majetku žalobce. V obou těchto případech se přitom nepochybně jednalo o úkony směřující k omezení žalobce v dispozici jak s prostředky na jeho účtu, tak i v dispozici s jeho (sepsaným) majetkem. Tímto postupem tak zjevně došlo v obou těchto případech k faktickému zásahu do vlastnického práva žalobce, jakož i do jeho práva na ochranu dobré pověsti a soukromí.

Odvolací soud dále zcela sdílí závěr soudu I. stupně, že naopak nesprávný úřední postup nelze shledat v postupu soudního exekutora, který poté, co byl pověřen provedením exekuce, vydal ve věci exekuční příkazy (§ 47 exekučního řádu). V případě pouhého samotného vydání exekučních příkazů (ze dne 17.9.2014 a a 22.9.2014) nejde bez dalšího o úkony směřující k provádění exekuce (tím je až doručení exekučních příkazů a provádění realizace event. bezprostřední omezení povinného v dispozici s majetkem tak, jak bylo výše

uvedeno). V takovém případě nelze dovodit, že by soudní exekutor postupoval v rozporu s ust. § 54 exekučního řádu.

Odvolací soud se dále ztotožnil se zjištěními, které soud I. stupně učinil z provedených důkazů - svědeckých výpovědí (svědků L., M., Ing. M., Ing. T., S.) ohledně situace, která nastala uvnitř společnosti žalobce při (případně po) soupisu majetku, neboť tento soud správně dovodil, že v řízení nebylo těmito důkazy prokázáno, že by vlivem postupu soudního exekutora došlo k takovému poškození dobrého jména i pověsti žalobce, že by žalobce bylo na místě odškodnit jinou formou než konstatováním porušení práva tak, tak to bylo v tomto řízení soudem I. stupně učiněno. Za příležitosti přitom odvolací soud shledal názor soudu I. stupně, že újma, která měla (mohla) žalobci vzniknout výše zmiňovaným nesprávným úředním postupem soudního exekutora, byla újmu právnické osoby, jejíž pocíťování újmy je jiné povahy (vzhledem k tomu, že újmu sdílí více osob), než v případě osoby fyzické.

Nelze v této souvislosti také přehlédnout, že vzniklá situace (nesprávný úřední postup soudního exekutora tak, jak byl výše blíže popsán) neměla žádný vliv ani na poskytnutí úvěru žalobci bankou, a dále, jak správně soud I. stupně uvedl, bylo přihlédnuto i k tomu, že poté, co k předmětné situaci došlo, soudní exekutor obratem celou situaci řešil, tj. zejména zajistil odblokování účtů žalobce (a to ihned následující den poté), žalobci se písemně omluvil a současně přislíbil uvést celou situaci na pravou míru i u peněžních ústavů, zaměstnanců či klientů žalobce, bude-li to nutné.

Odvolací soud tedy s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu sdílí názor soudu I. stupně, že konstatování porušení práva je v posuzovaném případě adekvátním odškodněním újmy, kterou žalobce výše uvedeným nesprávným úředním postupem soudního exekutora utrpěl (i podle odvolacího soudu šlo o újmu vzhledem k právní povaze žalobce a zejména délce trvání nesprávného úředního postupu nepatrnou), a že naopak zcela neadekvátní má žalobcem uplatněný nárok na poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě.

Odkazy žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 3115/12, v němž se měl tento soud vyjadřovat k otázkám šikanózně vedené exekuce (šlo o postup exekutora, který nařídil exekuci na celý majetek povinného pro částku 5.075,- Kč), případně na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. 15 Co 31/2012 (kde byla přiznána náhrada nemajetkové újmy osobě poškozené exekucí na veškerý její majetek pro dluh 7.856,- Kč), či další rozhodnutí uváděná žalobcem k téže problematice, nejsou případné. V projednávané věci totiž žádné prvky šikanózního postupu soudního exekutora nelze z provedených důkazů dovodit. V takovém případě není důvod cokoli měnit na závěru soudu I. stupně, odpovídajícímu zjištěným skutečnostem, že újmu, která vznikla žalobci v souvislosti s výše uvedeným postupem (jednáním) soudního exekutora, lze klasifikovat jen jako nepatrnou.

Jde-li o omluvu požadovanou žalobcem, lze souhlasit se soudem I. stupně, že za situace, kdy tuto formu odškodnění, či nápravy nesprávného úředního postupu, použil jak soudní exekutor v písemné omluvě v dopise ze dne 27.1.2015, tak i žalovaná v rámci předběžného projednání nároku (byť zde jen jako omluvu za pochybení při vyhotovení protokolu o úkonu), jsou takové omluvy dostatečnou satisfakcí a nárok žalobce na opětovné poskytnutí omluvy v tomto rozsudku tak již nebyl shledán opodstatněným.

Námítka žalobce, že soudní exekutor postupoval v dané věci úmyslně protiprávně, není důvodná. Z obsahu spisu a zejména z provedeného dokazování takový závěr nevyplývá, byť je pravdou, že bylo prokázáno, že soudnímu exekutorovi bylo usnesení

soudu o odkladu exekuce doručeno do datové schránky již 8.4.2014 a poté dne 24.4.2014, takže měl a mohl mít povědomost o tom, že v tomto exekučním řízení nelze nadále exekuci provádět. Pokud však je z dopisu soudního exekutora právní zástupkyni žalobce JUDr. Hákové ze dne 27.1.2015 zřejmé, co bylo příčinou nastalé situace, tedy že fakticky pochybila pracovnice Exekutorského úřadu, která chybně klasifikovala doručený dokument, a spis nebyl proto označen uzávěrou, která označuje spisy v odkladu exekuce, a která za to byla postižena, nelze soudnímu exekutorovi (byť za své pracovníky nese jistě odpovědnost), přičítat žalobcem zdůrazňované úmyslné poškození práv žalobce, a tedy tím pádem i dovozovat, že by zde byl dán důvod pro přiznání peněžitého zadostiučinění, navíc v tak vysoké částce, jak žalobce požadoval.

Protože však lze přisvědčit, že v postupu soudního exekutora lze shledat pochybení nedbalostní, bylo na místě v konstatování porušení práva soudem I. stupně v napadeném rozsudku ponechat pasáž „.....o kterém byl soudní exekutor prokazatelně informován...“, neboť toto znění odpovídá provedeným důkazům. Nicméně tato skutečnost nemá žádný vliv na závěr, že konstatování porušení práva je v daném případě dostatečnou formou odškodnění žalobce v této věci.

Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. o věci samé změnil podle ust. § 220 odst. 1 o.s.ř. tak, jak bylo výše uvedeno, a v zamítavých výrocích II. a III. jej jako věcně správný potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř.

Vzhledem k tomu, že v odvolacím řízení došlo ke změně (byť částečné) napadeného rozsudku a bylo opětovně rozhodováno o nákladech řízení vzniklých žalobci jak před soudem I. stupně, tak i v odvolacím řízení, odvolací soud se blíže nezabýval námitkou žalobce (byť důvodnou), že ve výroku IV. napadeného rozsudku soudu I. stupně nebylo uvedeno platební místo, a to za stavu, kdy žalobce byl zastoupen advokátem a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení, neboť toto pochybení bylo fakticky napraveno v tomto rozsudku.

Protože v daném případě došlo k částečné změně rozsudku soudu I. stupně, rozhodoval odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. znovu o náhradě nákladů celého řízení, tj. jak před soudem I. stupně, tak i před soudem odvolacím. Postupoval přitom podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., když přihlédl k tomu, že žalobce byl v řízení sice procesně úspěšný jen zčásti (ale základ nárok byl dán - na straně státu byl zjištěn nesprávný úřední postup), nicméně vzhledem k tomu, že rozhodnutí o formě odškodnění i výši plnění záviselo na úvaze soudu, vzniklo mu právo na náhradu nákladů řízení v plné výši.

Protože vyhláška č. 177/1996 Sb., která stanoví výši odměny advokáta a jeho hotové výdaje, neobsahuje zvláštní ustanovení o tarifní hodnotě v případě, že se jedná o náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným výkonem veřejné moci ve smyslu zák.č. 82/1998 Sb., a v těchto typech řízení nelze určit výši plnění či cenu práva na přiměřené zadostiučinění v době započetí úkonu právní služby, neboť přiměřenost formy či výše zadostiučinění závisí na posouzení soudu, vypočte se odměna advokáta z tarifní hodnoty stanovené podle ust. § 9 odst. 4 písm. a) této vyhlášky, tedy z částky 50.000,- Kč (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.1.2014, sp.zn. 30 Cdo 3378/2013).

Za řízení před soudem I. stupně tedy podle výše uvedeného rozboru náleží žalobci náhrada vzniklých nákladů v celkové výši **41.140,- Kč**, představující **odměnu** advokáta ve výši **27.900,- Kč** za 9 úkonů právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, žaloba, doplnění žaloby, 2x písemné vyjádření, 2 x jednání u soudu nepřevyšující 2 hodiny – dne 16.5.2016 a 26.9.2016, 1 x účast na jednání převyšující 2 hodiny dne 18.7.2016) podle ust. § 9

odst. 4 písm. a) a § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl.č. 177/1996 Sb., dále **odměnu** advokáta ve výši **1.550,- Kč** za 1 úkon právní služby ve výši ½ mimosmluvní odměny (podání námitek) podle ust. § 9 odst. 4, § 7 bod 5. a § 11 odst. 2 písm. c) vyhl.č. 177/1996 Sb., **hotové výdaje** advokáta ve výši **3.000,- Kč** za 10 výše uvedených úkonů právní služby po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., dále náhradu za promeškaný čas ve výši poloviny mimosmluvní odměny, tj. ve výši **1.550,- Kč**, podle ust. § 14 odst. 2 vyhl.č. 177/1996 Sb., za účast na jednání u soudu dne 8.4.2016, které bylo odročeno bez projednání věci, a dále **daň z přidané hodnoty ve výši 21%** z odměny, hotových výdajů a náhrad, tj. **7.140,- Kč**, podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.

Za řízení před odvolacím soudem byla žalobci přiznána náhrada vzniklých nákladů v celkové výši **8.228,- Kč**, představující **odměnu** advokáta ve výši 6.200,- Kč za 2 úkony právní služby (odvolání, účast na jednání u odvolacího soudu), **hotové výdaje** advokáta ve výši 600,- Kč za 2 výše uvedené úkony právní služby po 300,- Kč/1 úkon podle ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. a dále daň z přidané hodnoty ve výši 21% z odměny a hotových výdajů, tj. 1.428,- Kč. Žalobci nebyla přitom přiznána náhrada za úkon právní služby – doplnění odvolání, neboť vzhledem k tomu, že veškeré odvolací důvody měly být žalobcem uvedeny již v dříve podaném odvolání, které s ohledem na jeho obsah, není zjevně odvoláním blanketním, nebyly náklady, které na toto “doplnění odvolání” žalobce vynaložil, shledány za náklady, které by žalobce vynaložil v tomto řízení účelně (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). Jejich náhrada nebyla proto žalobci odvolacím soudem přiznána.

Žalobci tak náleží za řízení před soudy obou stupňů náhrada nákladů řízení v celkové výši **49.368,- Kč**.

Jde-li o lhůtu k plnění, bylo přihlédnuto k tomu, že na straně žalované je Česká republika, takže jí bylo umožněno zaplatit částku uvedenou ve výroku tohoto rozsudku v delší než zákonné lhůtě (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) tak, aby byl dán časový prostor pro zajištění administrace stanoveného plnění.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **I z e** do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni. Přípustnost dovolání je oprávněn posoudit dovolací soud.

V Praze dne 15. února 2017

JUDr. Aleš Šťastný v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Mgr. Tereza Nová